

KERK +leven

WEEKBLAD — NUMMER 4 — 23 JANUARI 2008

Klapstoel
Mieke
Hamels

blz. 7

God
in de
politiek

blz. 12-13

Toolbox
voor
minderheden

blz. 17

antwerpen brugge hasselt
gent mechelen

GROOT nieuws was het die eerste werkdag van het nieuwe jaar: pater Damiaan mogelijk nog in 2008 heilig. Een primeurtje van ons eigenste KerkNet, zoals vaker schaamteloos en zonder bronvermelding gejat door de religiecorrespondent van persagentschap Belga. Maar daardoor natuurlijk meteen ook tot 'mediawaardig' gebombardeerd.

November laatst bezocht mgr. Robert Sarno in naam van de Vaticaanse Congregatie voor de Heiligverklaringen een dame en haar familieleden in Hawaï. „Audrey Toguchi genas inderdaad op onverklaarbare wijze van longkanker”, bevestigde de Medische Commissie van bovengenoemde congregatie. „Na gebeden te hebben tot de zalige Damiaan en na de bedevaarten naar Kalaupapa, de plek waar Damiaan de melasten bijstond”, aldus ook de behandelende arts Walter Chang, overigens een ongelovige. Gevolg: zeer binnenkort kan de Theologische Commissie tot hetzelfde besluit komen, waardoor niets nog de heiligverklaring van pater Damiaan in de weg staat. Mogelijk al in oktober...

Blitzbezoek

Op dat nieuws reageert De Grootste Levende Belg vast opgetogen. Terwijl sommigen destijds schamper deden over Vlamingen die zich maar niet konden losmaken van hun collectieve kerkelijke verleden, vond Eddy Merckx pater Damiaan de terechte winnaar. Toen ze hem vanuit de Damiaanactie onlangs opzochten, bleek Eddy meteen bereid het peterschap voor 2008 op zich te nemen. Bij het allereerste contact sloeg hij zijn agenda open, prikte prompt de eerstvolgende vier vrije dagen en overhandigde daar en dan zijn paspoort opdat de visa-aanvraag onverwijld kon geschieden. Zo gretig wilde hij ter plekke kennismaken met de plaatselijke medewerkers van de Damiaanactie en hun strijd tegen lepra en tuberculose.

Het blitzbezoek ging naar Kinshasa, werd op de gevoelige plaat vastgelegd door Michiel Hendryckx. Zijn foto's tonen een zichtbaar ontroerde en ook een beetje geschokte Merckx. De eerste confrontatie met de gevolgen van de gruwelijke bacil van Hansen is dan ook een zeer ingrijpende ervaring. Na de schok die de aanblik van de verminkingen teweegbrengt welt de verontwaardiging op: dat dit iemand kan overko-

Eddy Merckx in de bres voor Damiaanactie

Peter Gordts

„Eddy is tenminste nog onder de levenden.” Zo klonk het hier en daar wrang toen in december 2005 de top tien van de verkiezing tot De Grootste Belg werd bekendgemaakt. Met z'n derde plaats – inderdaad als enige Belg met bloed in de aders – was Eddy Merckx oprecht opgezet. Geen meer terechte winnaar dan pater Damiaan, had Eddy toen ook sportief gereageerd. Vandaag is hij peter van de Damiaanactie, een engagement waarvan de Belgische wielergod verrassend veel verwacht.

Een geit voor Emmanuel

men! Volgen gemeente opluchting bij de vaststelling dat lepra kan genezen en hoop dat mensen bijtijds worden behandeld.

En tijd is er, aangezien het wel zeven jaar kan duren alvorens een met lepra besmette patiënt de eerste symptomen vertoont. En ook dan is verminking nog veraf. De leprabacil nestelt zich het liefst dicht aan de buitenzijde van iemands lichaam. In de huid bijvoorbeeld en in de slijmvliezen

van neus en mond. Op de plekken waar veel bacillen – weliswaar langzaam – gedijen, verschijnen witte vlekken of gekleurde knobbels. En dat zijn cruciale aanwijzingen. Wordt dan geen behandeling gestart, kunnen de bacillen de zenuwen aantasten waardoor de huid ongevoelig wordt. Daardoor lopen patiënten kwetsuren op zonder het te merken, met zware infecties en verminkingen tot gevolg. Ook treden vaak verlam-

mingen op, zelfs blindheid omdat de leprapatiënt uiteindelijk de ogen niet meer sluiten kan.

Helaas loopt het soms fout, zelfs na het noteren van de eerste klachten. Dat overkwam de inmiddels zeventienjarige Emmanuel. De Rwandese jongen droomt ervan lol te trappen met vrienden, een meisje te hebben... Maar of zijn verminkte handen en voeten dat zullen toelaten? „De ziekte begon in 2000, toen ik nog

op school ging. Ik had last van branderige voeten en had overal vlekken. Mijn moeder nam me mee naar de gezondheidspost, maar de verpleger gaf me slechts een zalfje mee tegen schurft. Pas toen we vijf jaar later verhuisden en ik een andere verpleger kon opzoeken, bleek dat ik lepra had. Maar toen was het al te laat...”

Lees verder op bladzijde 9

© Damiaanactie/Michiel Hendryckx